

385

домък за
негатив!

1.

НОВАТА КАНАЛИЗАЦИЯ.

12 година.

11 школна лекция на общия окултенъ класъ.

30 ноември 1932 г. сръда 6.ч.с. слъдъ гимнастикитъ, мъгливо и звезди горь.

ИЗГРЪВЪ.

19

НОВА ГА КАНАЛИЦАИЯ
9999-----99999

Отче нашъ.

/на масата предъ Учителя нѣколко теми: кои са положителни типове?/

То знанието не идва така лѣсно. Човѣкъ трѣбва да учи. Даже мѣжно е нѣкой путь да опредѣлишъ, кой е светъ човѣкъ. Писанието казва, нѣкой путь даже много религиозни хора се показватъ като свети. Като вземете сегашната ~~жизнь~~ животъ, богатитъ хора иматъ повече свѣтлина отколкото сиромаситъ. Ко се гледа външно, богатитъ иматъ повече свѣтлина, а сиромаситъ нѣматъ и свѣщи. Но тѣ казватъ, че ~~вътрѣшна~~ свѣтлина иматъ, а богатитъ казватъ, че външна свѣтлина иматъ. Рѣбва да се измисли единъ новъначинъ. Науката не е така лѣсна. Човѣкъ трѣбва да развие неговите наблюдателни способности. Човѣкъ трѣбва да наблюдава повече. Въ учения човѣкъ трѣбва да има, въ пълния смисълъ, една ~~закона на~~ рѣшна интуиція, може да се каже -интуитивно да схваща нѣщата, по отражението. И човѣкъ трѣбва да е разуменъ. Разуменъ трѣбва да има въ него. Да се знаятъ нѣщата. Да разсѫждава, да прѣминава отъ причини къмъ послѣдствия. Запримѣръ, вие имате едно убѣждение, имате радостъ. Кои вземемъ чувството радостъ, но радостта или веселието на човѣка то не е едно чувство, то е една способность. За да бѫде човѣкъ веселъ, то е способность у човѣка. Но често веселието се замѣсва съ чувствуваніе. Тогава човѣкъ изгубва своята радостъ. Тя е прѣстанала да бѫде вече способность у човѣка. Да кажемъ, боленъ сте, неразположенъ, тогава и не ви се говори, казвате: хората сѫ лоши, свѣтътъ е неразбрани. Това не е едно качество на ума. Това съ всѣкиго става. Послѣ, щомъ човѣкъ стане здравъ, подобрява се неговото економическо положение, понахрани се малко, и веднага казва: добъръ е свѣтъ, всичко е добро. Така мислятъ и животнитѣ. Щомъ едно животно не е нахранено добъръ, и то мисли -свѣтътъ е лошъ! Щомъ го нахранятъ, то мисли: свѣтътъ е добъръ! Така ние сѫдимъ по себе си. Когато нашитъ условия не сѫ добри, ние мислимъ че навсѧкъдъ е така. Но то е само частично. Защото уловията на другитъ хора може да сѫ добри. Сѫщеврѣменно трѣбва да отличаваме кои сѫ причинитѣ, че въ дадения случай ние не сме въ добро положение. Учениятъ човѣкъ знае това!

Сега запримѣръ, когато хората станатъ религиозни има една опасностъ, понеже тѣ почватъ да развиватъ други центрове на главата си. Прѣди да сѫ били религиозни, тѣ сѫ живѣли отзадъ на главата си, на темето си, при ушите. Когато сѫ живѣли при ушите си, /центроветъ при ушите/ кого какъ срѣщнатъ, ще

го блъснатъ по носа. ~~Р~~огато съ живѣли отゾдъ, тогава съ били като птиченцата, направили си една къщичка и така си живѣятъ, съ приятели ходятъ си на групички; били съ като куче енца. Куче ето ще си дигне опашката, или като единъ пътешества застане, всички тъ живѣятъ на темето тукъ. ~~К~~огато човѣкъ стане религиозенъ, той се качи и гори на гл. авата. Но религиознастта още ни най-малко не спасява а човѣка. Той може да бъде евангеликъ, късогледъ, да мислите, че туй, че туй, което той ~~тъ~~ чувствува то е единъ путь; и това чувствуване той го наричава религия, върване въ ~~Б~~ога, а то съ все чувствувания. ~~Д~~окато не дойде умътъ на човѣка, той се намира все на кривия путь. Че религиозниятъ хора върватъ въ Бога, но колко хора съ бил и из бити. ~~В~~земете и четете истирията, колко хора католициската църква е из бил а, само з амото не съ били католици. ~~В~~сички казватъ, че човѣкъ тръбва да бъде религиозенъ. Ако едно религиозно чувство може да спаси свѣта, разбирамъ. Но човѣкъ тръбва да бъде уменъ, да разбира, да види да примиши. ~~К~~ато дойде УМЪТЪ, спасението е тамъ! Разумънъ тръбва да бъде човѣкъ. Въ ума има единъ законъ, ти не можешъ да убиешъ единъ човѣкъ, понеже ще загубишъ своето равновѣсие въ свѣта. ~~Т~~и докато дойдешъ да живѣешъ съ ума си може да забълѣжишъ, нѣкой путь не си доволенъ отъ своя лѣвъ кракъ, но ако речешъ да го повредишъ, ти ще повредишъ и на себе си, и щи нарушишъ законите въ природата. ~~С~~ъдъния кракъ пакъ сѫшото. Каквото и да направишъ, ще видишъ, че еднакво съ важни и двата ти крака. Та казвамъ, туй, което ~~тъ~~ върши най-важната работа то е УМЪТЪ! То е Божественото у човѣка. Наричамъ го Божественото, което ръководи човѣка. ~~А~~ човѣшките чувствувания може си иматъ свой произходъ въ далечното минало. ~~Т~~ъ съ една опитност вършена, древна опитност въ миналото, и е останало като една специализация у човѣка, но тя е била потребна на времето си. За сегашните нови разбириания не е потребна. Да кажемъ ти имашъ известно чувствуване, че тръбва да имашъ една хубава дреха за велики денъ. Ти я нѣмашъ, а си неразположенъ. ~~А~~ко ти облечешъ новата дреха, свѣтътъ ще се подобри. Но ти даже да се облечешъ хубаво, богатъ нѣма да станешъ, нито по-силенъ, нито по-уменъ, полученъ, но ти си доволенъ отъ това. Ходишъ и си мислешъ, че е станало една промяната. Станало е една промѣна въ тебѣ, но външните условия ни най-малко не съ се подобрили. ~~Т~~ова не значи, че тръбва да се игнориратъ. Но най-първо тръбва сѫщественото.

 Сѫщественото е растенето у човѣка, туй, което се развива, което носи свѣтлина, то е неговиятъ умъ. Или вие ще го наречете това е Божествения Духъ. ~~З~~а да разберемъ думата Духъ. Духъ значи Божествено, съ единъ коментарий, тази дума Духъ отъ послѣ е дошла, Колкото една дума е по-неразбррана, толкова тя има по-далеченъ произходъ. То е основано на единъ законъ въ природата.

Ноккото единъ прѣдметъ седи по-далечъ отънасъ, толкова той е по-неясенъ, колкото е по-близо, той е по-ясенъ. Слѣдователно, всичкитѣ онѣзи прѣдмети, които са отдалечени още отъ миналото, тѣ са наясни. Напр. какъвъ е произхода на думата УМЪ? Послѣ, какъвъ е произхода на думата АЗБУ? Това е цѣла една наука. Кръгътъ показва, че още въ най-далечнитѣ времена той представя емблемъ на нещо. Ученитѣ, просветенитѣ хора винагися писали вселената съ кръгъ. Кръгътъ включва въ себе си всички възможности за посветения. Тъй ся го наричали козмическия зародишъ, или козмическото яйце, отъ което се е образувала вселената. Сега онѣзи, които не разбиратъ това, ще кажатъ: какъ така вселената да се е образувала отъ едно яйце? Не, това яйце подразбира окружността. Центърътъ на която се е поставилъ кръга. Но-послѣ кръгътъ се разпуска. Когато яйцето се разпуска, явява се пилето, което е било въ зародиша горь. Послѣ се е образува /у-то/ отъ Това е така, понеже всъко едно яйце излиза пилето навънъ. Гу" пиле има два крака. Същото се отнася и за човѣка. Значи, то представя /у-то/ онѣзи сили въ човѣка, които могатъ да го изкаратъ отъ едно ограничено състояние, и да му дадатъ потикъ на движение и мисълъ. Този знанъ ся го турили надолу, когто представя вече човѣкътъ на движение. Но, човѣкъ трѣбва да излѣзи физъ О-то. Но за да излѣзе, той трѣбва да мисли, той трѣбва дамине прѣзъ известни условия. За тази цѣль има специаленъ начинъ. Животните напримѣръ, пролявватъ интелигентността си когато снасятъ яйца. Тѣ ще си направятъ полочка, ще взематъ въ съображение свѣтлината, топлината, която имъ е необходима, за да не се изложи яйцето на нѣкото неприятели. Трѣзъ това време умътъ работи въ тѣхъ, а не чувствата. Птичката за да тури полочката на едно или друго място е мислила дълго време, и слѣдъ това я е поставила, и то на нам-безопастното място. Умътъ е работилъ тамъ. Слѣдъ като свършатъ тази си важна работа, за тѣхното спасение на яйцата, за обикновенитѣ си работи тѣ живѣятъ по своите чувства. ачвамъ, у животните умътъ работи само когато домъ Любовъта за производство, да подържатъ рода си. Тогава тѣ дълго време мислятъ. Като казвамъ "животно", тази лума подразбира формата животно, но залъ тази форма ние разбираме една душа или едно същество, което за бѣдеще постоянно ще прогресира. Начинътъ на тѣхното прогресиране не е известенъ, начинятъ, по който тѣ се измѣнятъ не е известенъ, но всѣка форма въ себе си съдържа възможноститѣ за известна интелигентностъ. И чудното по къде, ученитѣ хора още не могатъ да направятъ разлика като се отличава едно животно отъ друго, тѣ не могатъ да различаватъ типовете. Напр. вълкъ, слонъ или нѣкоя птица тѣ ги разглеждатъ като животни, но прѣди всичко тѣхната форма съответствува на степента на тѣхното развитие. Така отъ животните ще дойдемъ до човѣка. Човѣкската форма е много сложна. Той изявява много повече способнос

отколкото у животните. Въ животното има въ зародишъ туй чувство у нѣкои, а у нѣкои, твъ едва сѫ въ спяще състояние. апр. вземете въ овцата, въ пчелата. Въ пчелата има голѣмо честолюбие. Въ работата си тя е много сприхава. Ако нѣкой и се мѣси въ работата, тя веднага си забива жилото. я не му мисли бѣрзо дѣйствува. Челата не е много отъ умнитѣ, тя по нѣкомъ путь проявява кавалерство. Че излѣзне веднажъ, че те бутне, ще ти кажа: не стои тука, не работи толкова около кошера, аже веднажъ, и си иде, каже дваждъ, пакъ ще те блъсне, и трети путь и забие жилото! А тя знае кадѣ да забии жилото. На най-мекото място. Сега това сѫ смѣни. И сега ние нѣкой путь се смѣемъ на пчелата, назваме, какво жило има. Но и ние сме подложени нѣкой путь на такова изненадване. Дойде нѣкой човѣкъ и се спре предъ вашия кошеръ. Казвашъ му веднажъ: махни се отъ тукъ! Кажешъ му два пъти, три пъти, скарашъ се съ него, збиете се, и се върнете или ти съ пукната глава, или той съ пукната глава.

Кое е сега кошерътъ? Ти имашъ желание да постигнешъ нѣкой отъ своите желания, идеи, и мислишъ, че нѣкой ти прѣпятствува на пътя като пчелата, и казвашъ: не ми прѣпятствува, защото послѣ ще се разправямъ съ тебе. Сега вие постоянно се разправяте като пчелитѣ /речено, казано, и слѣдъ туй се считашъ като авторитетъ. Идвате и каввате, кой живѣе по Бога и кой не живѣе по Бога. Нѣкой путь азъ седа и разглеждамъ вашите разсѫждения: кой живѣе по Бога и кой не живѣе по Бога. Нерде шамъ, нерде Багдатъ. Че единъ човѣкъ може да се моли по три пъти на денъ, то ни най-малко не значи, че е уменъ. Той е сиromахъ, заставяй го чувствата. Не е една чиста мисъль, която го заставя да се моли, не е нѣщо безкористно, а има нѣщо користолюбиво. Или нѣкой путь човѣкъ е безвѣрникъ, пакъ сѫщото чувство гозаставя. Моли се веднажъ, милилъ се два пъти, моли си се три пъти, не ти дадатъ и ти се разсърдишъ, казвашъ: азъ не вѣрвамъ! Но това е ло чувствата, а не е една вѣра на ума. Послѣ вѣрва, но само това, което чувствата могатъ да му докажатъ. Таково едно вѣрване мяза на ледъ. И като дойдатъ добритѣ условия, леда ще се стопи, и ти ще го тѣрсишъ, и нѣма да го намѣришъ. Тогава онзи, който има тази опитност, какво ще каже? Сега азъ не отричамъ чувствата, но животътъ, който ние живѣемъ, споредъ закона на чувствата, той е законъ на крайна промѣнчивостъ. Въ чувствата вие прѣтърпяваме всички тия промѣни, и когато моятъ дойде да живѣе единъ религиозенъ животъ, понеже кръвта като минава по грѣбничния стърбъ, минава по малкия мозъкъ и го възбудда, и у религиознитѣ хора се заражда една слабость, развива се половата дѣятностъ, развива се една неестествена любовь, понеже той като мисли за Бога, кръвта нахлува нагорѣ, а тази кръвь трѣбва да мине прѣзъ малкия мозъкъ тамъ сѫ всичкитѣ нисши чувства, кокато поетитъ пишать, че нѣкой момъкъ умрѣлъ за нѣкая мома, товае индивидуализация на неговата индивидуална любовь.

И тъй, въ туй нѣма никаква смисълъ. То е най-нисшето. Той ще колѣничи предъ нея, та ще колѣничи, ще се мачкатъ, ще се цѣлуватъ, ще се прѣгръщатъ, ще ставатъ, ще сядатъ, ей. То е една работа, а тъ която нищо нѣма да излѣзне. Азъ наричамъ туй положение, както онзи въ кръчмата, който пие. Той вижда единиятъ пие, другиятъ пие, наздраве за този, наздраве за онзи, и той сяда и пие, а кръчмарътъ си взима паритъ. Ти пиешъ, пиешъ, неразположенъ си, докато най-послѣ осиромашъшъ.

Тази е личната любовъ, която има района си на нейната дѣятелност въ малки мозъкъ. Казвашъ, богатиятъ защо е богатъ? То не е по умъ, а по чувство. Ти имашъ нужда да вземешъ паритъ му. Обичашъ здравия човѣкъ. Защо? За силата му. Тукъ чувствуванията работатъ, не е още положението^{то} тази любовъ на здрава основа тъй безкористно. сега така

Та казвамъ, ако се направи една психологическа анализа, го наричатъ ученинътъ хора, и се подложатъ всичките чувства така, тогава какво внасяме положително? Че видимъ, че тия нѣща не сѫ постоянни, промѣнчиви сѫ тъ, по единената причина, че всъкога по-силната вода взема надмошия на по-слабата, и всъкога слабата вода се влива въ силната, и всъкога въ голѣмата вода се вливатъ малките рѣки. Но тази рѣка, която се влива, то не е човѣшкиятъ умъ. Защото реалността на нѣшата не е както въ твърдата почва, нито въ течното вѣщество, нито е въ въздуха, нито въ свѣтлината. Това сѫ само условията. Вие, за да разгледате ума, трѣбва да го разгледате извѣнь твърдата почва, твърдата почва, е само едно

условие; водата е условие. И ако разгледашъ ти чувствата ти, тъ прѣставляватъ условие въ твоя животъ. А пъкъ силата ти, въ даденъ случай, прѣставлява въздухъ. Значи, въздухътъ по какво се отличава отъ водата? Водата е влажна, а въздухъ е всъкога сухъ. Сега, нѣкои симѣсватъ, силните хора сѫ винаги сухи, тъ иматъ винаги повече мускули. А дѣто има по-голѣма сухота, има по-голѣма топлина, по-голѣмо триене се образува. Дѣто има по-малка сухота, тамъ има повече влага, външната^{то} топлина е по-малка. Сега трѣбва да се свѣржатъ твърдата почва, водата, въздуха, свѣтлината въ нѣщо разумно, да видите вътрѣшната връзка. Обаче тия условия за какво служатъ? Запримѣръ, твърдата почва ще се намѣри у човѣкъ въ неговата твърдостъ. Но твърдостта у човѣка е чисто едно морално чувство. Да бѫде човѣкъ твърдъ, то е въ най-възвишениетъ му чувства, или тамъ се намира най-фината материя. Твърдостта у човѣка това е най-твърдата материя, отъ която той може да направи всичко. Тя е областта на моралните му чувства.

Мачно е да се свѣрже всичко^{нѣкой} путь, за да бѫде човѣкъ устойчивъ, той трѣбва да бѫде твърдъ въ своите убѣждения. Сега умътъ трѣбва да дойде на помощъ, за да те избави отъ всички лоши условия, въ които ти се намиратъ. Ако си само твърдъ, умътъ не дѣйствува, ти ще забравишъ само на едно място. Но ако имашъ умъ, ти ще забравишъ колците си всрѣдъ путь, и ще седнешъ тамъ, и юм-

какъ мине, той ще се зблъска, и ти ще го блъскашъ; днесъ блъскашъ, утръ блъскашъ, и единъ денъ и тебе изблъскатъ. И тогава, по законана чувствуванията. Пакъ ще дойде известна интелигентност, нисша интелигентност, и ти нъма да можешъ да дадешъ отчетъ, защо тия хора се блъскатъ. Но ти си се поставилъ на пътъ, дъто тия хора върватъ. Ечично връме е, блъскатъ се тия хора, ти вървишъ, не можешъ да си представишъ защо тия хора не блъскатъ? А тъ се блъскатъ по единствената причина, че ти тръбаше да си направишъ къщата нѣкадъ на високо. А ти наредишъ си къщата на нѣкоя рѣка, наредишъ си градина, и мислишъ, че си щастливъ. Обаче, тамъ нѣкадъ валѣло дъждъ, слѣдъ нѣколко години дойде пороенъ дъждъ, залива градината, задигне къщата ти и всичко~~ти~~ си мислишъ за Господа, казвашъ, ако ме обичашъ, защо допусна рѣката да ми задигне всичко и къщата? Така постапва обикновениятъ човѣкъ, а човѣкътъ, който има умъ, казва на себе си: ти защо съгради къщата си толкова близо до рѣката? Тръбаше да я съградишъ по-далече, тамъ горѣ, да не те достига рѣката. ~~С~~умниятъ човѣкъ мисли друго яче, а човѣкътъ на чувствата, той казва: азъ и до рѣката да съмъ, като дойде рѣката, тя нишо нѣма да ми каже. Господъ ще ме спаси. Но вие се намирате въ положението на единъ отъ евреите~~п~~ крале, той е живѣлъ въ срѣднитѣ вѣкове. Та неговитъ придворни го залягвали, лъскали, казватъ му: като тебе човѣкъ нѣма, Богъ те обича, каквото кажешъ и то става! И при морето да бѫдешъ, и то ще отстѫпи; кадъто и да идешъ, прѣдъ тебе всичко отстѫпва. Това било тамъ къмъ Холандия. Единъ денъ кралътъ заповѣдва да му построятъ трона при морето, дѣто идвали приливътъ. Когато дошълъ приливътъ, той казалъ: азъ заповѣдвамъ на тия вѣлни! Едичките придворни се раздвижили, казватъ му: ваше величество, да лигаме постройката! Вѣлните идатъ! Той казва: какъ тѣ, азъ заповѣдвамъ! Не може! Но вѣлните идатъ, приливътъ става силенъ. И царътъ и всичките придворни отстѫпватъ~~ти~~. А и ти мислишъ, че твоятъ вѣзлюбленъ, когото ти обичашъ, и той те обича, и мислишъ, че каквото му кажешъ, той ще изпълни. Много се лъжешъ. Ти като този царь ще отстѫпишъ прѣдъ прилива! Приливътъ като дойде, ти ще се разсърдишъ. До сега младата булка не е виждала разсърденъ своя вѣзлюбленъ, единъ денъ той ще зафучи тукъ, тамъ, послѣ той ще и се извинява, но у нея нѣшо ще се счупи. Тя казва: какъ е възможно? Този, когото тя обича да и каже такива думи? Азъ пъкъ се чуда на друго нѣшо. азъ вземемъ младата булка като едно послѣдствие, туи, което става въ свѣта. Защото не мислете, че млади булки има само между хората, млади булки има и между птиците. На клона има двѣ млади птички, едната е кавалеръ, другата е кавалерка, на клона седатъ, рандеву иматъ, разговарятъ се, че булката иска едно, а нейниятъ вѣзлюбленъ иска друго. Но тъ си играятъ. ~~В~~ие мислите, че булки има само между васъ. Има ги навсъкадъ, между пчелитѣ ги има. Вземете напримѣръ царицата между пчелитѣ.

И тя е булката между пче лить. Тамъ културата е ~~хъвъмъ~~ друга. Какъ ще осъществите това. Тамъ има само една жена, а много мъже, всички бръмбари, например. Тъкъм все свирци, навсъкъдъ ходят и бръмчатъ. Тъкъм все за царицата бръмчатъ. Никой никът има хиляди бръмбари, а само една млада царица, която седи между тях като млада мома, като булка, а тъкъм все кандидати. Всички като сдадът във този консерв с дошълъ и чака да се ожени за царицата. Ги ходят, оглежда ги, избира си между тяхъ. И мога да ви опишам, какво е състоянието ~~ми~~. Тия кавалери ходят, бръмчатъ все за нея, че тя е млада бука, царица е. Сега, това е по чувствунис. Като се говори по този начинъ вие ще останете със една еротическа мисълъ. Какво ийшо е любовъта? Вие не можете те да разберете любовъта, докато не дойде ума ви. Любовъта има ~~съвсъмъ~~ другъ произходъ, а не това, което хората чувствуватъ. Е така, както тъкъм днес живѣятъ. Ако хората мислятъ, че това, което тъкъм живѣватъ, е любовъ, нѣма ийшо подобно. И ако въ свѣта би съществувалиши, тази Любовъ, тъкъм трѣбва да знайтъ, че въ Любовъта нѣма никаква отрицателна чѣрта-нито положителни, нито отрицателни. ~~извън~~ друго яче: въ Любовъта нѣма смѣни и промѣни.

Какъ си представяте вие Любовъта? Смѣна и промѣна става само при едно приятно и исприятно чувство. Ти смѣняш дрехите си. Защо, по коя причина? Обличаш хубавите си дрехи, но слѣдъ като се окаляш, ти казваш: искамъ да се смѣняш убѣжденията ми. Какво разбирамъ извън подъ това? ~~ти~~ дрехи си станали толкова калини, че искаш не искамъ трѣбова да ги съблѣчеш. Ти трѣбва да смѣниш старата си риза и да облѣчиш нова. Ова съблиchanе е качество на ума. Умътъ ще ти каже: ти трѣбва да смѣниш ризата си. Защото, ако не смѣниш ризата си, ти ще ти донесе болезнени състояния. Като ти говори умътъ, той още отдалечъ те прѣдупрѣждава.

Кавамъ сега: да биде човѣкъ религиозъ, това ни най-малко не показва, че той е уменъ човѣкъ и разбира Божиите птици. Това е само едно хубаво разположение. Религиозниятъ човѣкъ е най-добриятъ проводникъ на умъ ийшо повече. Това е човѣкъ, на когото можемъ да разчитамъ - той си е далъ ума. Но ако въ религиозния човѣкъ нѣма красивъ умъ, такъвъ човѣкъ остава нещастенъ на цѣлъ животъ. И у него ще дойде едно чувство за Бога таково, че той ще биде готовъ да убие човѣка на почве на фанатизъмъ. За Бога тога той може и да открадне. Ако никой има пари, той ще му каже: тѣзи пари си на Господа. Той има друга философия. Тѣзи пари си поставени тукъ, и извѣнъ иматъ право да ги взема. Като мине покрай една градина, и оттамъ ще открадне нѣща, като казва: тъкъм всички дървета. Това е същото положение.

Хубво сега. Хване те единъ апашъ, съблъче ти дрехата и казва: тази дреха аз тръбва да я нося. Азъ имамъ право да я нося. Та и Христосъ е казалъ: ако имате двѣ ризи, дайте едната на бѣдния. Това значи: ако азъ имамъ на гърба си единъ хубавъ костюмъ, а въ ръцѣ си носи още единъ, който мисля слѣдъ единъ да нося, като не среци същински апашъ.., тръбва ли той да ме убие за него? Азъ ще му го дамъ и ще кажа: за тебе нося този костюмъ. Ще видите, нико добъръ ще му подействува това. Това показва Умъ, т.е. Това значи: спогаждай се съ противника си, докато си още на пътъ. Не чакай да те турятъ въ затвора, че тогава да се примирявашъ. Ти ще го попиташъ: какво искашъ? - Дрехи ти. - Заповѣдай. И ти можешъ да ношишъ дрехи като мене. Сега религиозниятъ хора още не си познали този законъ. Тъ не знаятъ, какво Господъ може да направи. Вие се молите по единъ начинъ и получите нѣкакъвъ отговоръ. Вие мислите, че Господъ ви е отговорилъ. Но за да ти отговори Господъ, слѣдъ като си се молилъ, ти тръбва да бидешъ най-умниятъ и най-добриятъ човѣкъ! За мене, каквото и да ми казватъ хората, азъ зная едно правило за себе си: за да ми отговори Господъ на молитвата, азъ тръбва да бъда най-умниятъ и най-добриятъ човѣкъ--нищо ловече. Но съмъ ли най-умниятъ, много пъти не се моля, докато получа отговоръ. Азъ имамъ една философия, спираль съмъ се и другъ път върху нея: като тръгна на пътъ, никога не туримъ въ ума си нѣкакъвъ кабриолетъ или автомобилъ, но си представямъ само едно положение--какво азъ мога да направя въ дадения случай? Путувалъ съмъ съ нѣкоги религиозни хора, но си мълча. Религиозниятъ казва: Господъ ще промисли за настъ. Този човѣкъ остава всичко на Господа, има крива представа за Него. Той чака Господъ да промисли за леговитъ работи. Той казва: Господъ да промисли за мене. Това е неразумно мислене. Азъ виждамъ, че прѣди още да съмъ съществувалъ на земята, Господа е промислилъ всичко за мене, та като дойда на земята, азъ тръбва да бъда уменъ, да да намѣри това, което Той е оставилъ за мене и какъ да постигна съ него, какъ да се справя. Като намѣри, тръбва да мисля, какъ да използвамъ това, което Господъ е оставилъ за мене. Това не значи, че въ свѣта нѣма промисъ, но ти тръбва да бидешъ уменъ. Вървимъ и не съ религиозни човѣкъ, минава покрай насъ една кола, и той казва: сега Господъ, че каже на каруцаря да ни вземе. Казвамъ: възможно е да ни вземе. Човѣкъ минава съ коня си покрай насъ, казва ни добъръ денъ и си отминава. - Какъвъ дяволъ е влѣзълъ въ него? Но е послушалъ Господа. - Пазарили си го други хора, като това не се смира. Слѣдъ това се зададе друга една кола. Религиозниятъ пакъ казва: Този вече че ни вземе. Но и този човѣкъ си заминава. - И въ този човѣкъ е

влѣзълъ дявола. Минава трети, спира се. Религиозниятъ казва: за Господа! -
Имате ли пари? -Нѣмаме. -На мене пари ми трѣбоватъ сега, но искамъ за Госпо-
да да ви кача на колата си. И на мене Господъ така не ми дава. -Ама зна-
ли въ онзи свѣтъ какво ще има? -Азъ не искамъ да знамъ, какво ще има въ
онзи свѣтъ. Азъ мисля за този свѣтъ. Като отида на онзи свѣтъ, тогава ще
му мисля. Ако имате пари, ще ви качатъ. На мене пари ми трѣбоватъ, понеже и
азъ не съмъ отъ богатитѣ. -И, този човѣкъ ни отминава. Най-послѣ, азъ, умниятъ
изваждамъ една звонкова монета и казвамъ: ето, този, който сега иде, той вече
ще изпълни волията Божия. Както си върви той, азъ изваждамъ отъ джоба си
една златна монета и му я показвамъ; Той вижда това и казва: добъръ денъ,
заповѣдайте. Спира, и ние влизаме вътре. -Е, влѣзълъ е Духътъ въ него, казве-
религиозниятъ. Но, азъ вкарахъ този златенъ духъ въ него. Азъ! умниятъ чо-
вѣкъ, мога да спра който и да е коларъ въ пътя му и да го накарамъ да
ни заведе до определеното място съ колата си. Вие мислите, че азъ не мога
да направя това. Та и последниятъ апашъ и той знае това. Той като извади
кобура, той го качва на колата си. И ще го заведе, дѣто иска. Защо? ~~Да~~ Той
казва: отрепвамъ те, ако не ме заведеш до това място! Добриятъ човѣкъ
кара съ ума си, а шофьорътъ, кой се юи да не умре, като види кобура,
закарва те, дѣто искамъ. Слѣдъ като ~~слизе~~ този апашъ, шофьорътъ казва:
слава Богу, че не ме уби. Тия нѣцъ ставатъ всѣки ден и въ живота.

~~-38~~ 38 Та ние сме играчка на намитъ чувства. И като разглеждаме цѣлия
животъ, ние мислимъ, че сме свободни, а то, ние сме скъпъ играчки, както е
играчка шофьора въ ръцѣтъ на апаша. ~~Покаже~~ му кобура, и той кара, дѣто
апашътъ иска, безъ да му заплати даже. И слѣдъ това слизатъ. Религиозниятъ
човѣкъ не може да направи насилие. Той ще те накара да го возишъ за Господъ.
Обаче, ако религиозниятъ човѣкъ разбираше законите, като види коларя, той ще
познае отдалечъ, дали не го кара или не. ~~Ако~~ той е единъ положителенъ типъ
веде каквото каже, неговото ще стане. И ако азъ държа неговото положение, той нѣ
ма да ме качи на автомобила си. Двѣ положителни величини всѣкога се сблъ-
сватъ. Ако този човѣкъ иска да успѣе въ даденъ случай той трѣба да вземе
женска форма. ~~Представете~~ си, че азъ имамъ изкуството да се преобразявамъ
на красива мома. Това е най-естествениятъ начинъ, съ който мога да успѣя.
Този шофьоръ не приема никого на колата си безъ пари. Но азъ, красната мо-
ма, застана на пътя му, погледна го, усмихна се, и той веднага спира колата.
казва: заповѣдайте, качете се на каруцата ми. Защо спре колата? - Защото азъ
му дадохъ отъ лицето си нѣщо, което той обича. Сега онѣзи, които не разбиратъ
закона, че кажатъ: вижъ, какъ Господъ е направилъ този човѣкъ красивъ.

Читамъ, когато богатиятъ се облече съ хубави, красиви дрехи, съ ново скъпо бумбе на главата, Господъ ли го е направилъ такъвъ? Онзи хора, които съ станали красиви, мислите ли, че Господъ се е занимавалъ съ тяхъ да имъ тури различни козметични средства, да ги направи красиви? Не, неговите дяди и прадяди съ имали идеята да съдятъ красиви. Та когато вие искате да направите вашия къщи съ хубави, широки, свътли прозорци, коя е причината за това? Вие сте искали да имате повече свътлина, по-хубаво отопление, вие сте си турили тази инсталация. Та сега като разсъждавамъ така отъ вашето гледище вие це, какете: вижъ какво безвърие проповъдва!, че Господъ не про-мисливалъ за настъ! Чие мислиме, че Богъ речи нарежда, а то друго излиза. Това разсъждене се отнася до вашите чувства. Ако вие мислите, че свътътъ е нареденъ както вие разбирате, тогава азъ ще ви направя едно възра-жение: ако свътътъ е направенъ отъ Господа, тогава защо единъ човекъ има ху-бава къща, съ широки свътли прозорци, а другъ е бъданъ, къма нищо? Ще кажете ли, че Господъ не е справедливъ? Щомъ Богъ е наредилъ всичко това, ще изле-зе, че Той не е единакво разположенъ къмъ хората. Не, това са човешки разби-рания. Богатиятъ е билъ по-уменъ, наредилъ си с по-добъръ; сиромахътъ е билъ по-глупавъ, наредилъ си с по-въль. Богъ ни най-малко не се идси въ тъзи рабо-ти. Той етъ незанинтересованъ отъ това. Богъ е далъ дарби на всъкиго, и всъки споредъ дарбите си, се е наредилъ. Иначе ще се намърите въ друго про-тиворъчие. Ще кажете, защо Богъ допушта да се убиватъ хората? Питамъ, кой е виновенъ за това? Всъки тръбова предварително да знае, че го убиятъ. Задълъжавамъ, вие лъсно се убеждате, само да ви не бутне нѣкой. Даже, ако нѣ-кой ви стисне ръката повече, веднага ще се убидите. Ако бутнатъ човѣка на едно място, той веднага ще се убиди. Ако нѣкой бълсне другъ и той падне на земята, веднага въ него се зарежда чувство на убъда. И казва, че този човекъ не постъпва добъръ. Питамъ, ами ти защо се бълскашъ въ хората?

Та сега иле се намираме въ едно противоръчие на живота, кое-то произтича отъ факта, че умътъ не работи. Човѣкътъ способности, които Богъ е вложилъ въ него, не съ достатъчно разработени, затова той се натък-ва на противоръчие. Хората могатъ да си помогнатъ, да си улъснятъ живота, но затова тръбва да се направи единъ опитъ, да повикатъ своя умъ на помощъ. Ако хората при сегашните условия на живота повикаха на помощъ своя умъ, всичкиятъ културенъ свътъ, цялото човѣчество ще да дойде на помощъ. Но понеже днесъ хората съ разединени, всъки мисли само за себе си, всъки мисл-че е правъ, иска да внесе своята теория, своята чувствувания, своя редъ, но това не е право. Всъка държава иска да съдже велика, но това не е ~~право~~.

България още хиляди години ще биде такава каквато е, по-голяма не може да стане. Американците искат да бидат велики хора, гърците искат да бидат велики хора, турците искат да станат велики хора, и българите също. Но на кой ще се разширява България? И държавниците свързват това нѣщо. Това не може да се постигне съ нищо: никой съ сила може да се постигне, никой съ пари, никой съ знание, никой съ нищо не може да се постигне. Креите, които съ толко богат народ, предлагат на турците един милиард да вземат на турците Палестина. Но турците им казват: тази страна ние сме я взели съ ножъ, съ ножъ че я дадемъ. Дари не приемаме. Това е едно чувство. Вие казвате, че всичко въ свѣта съ пари става. Вие казвате, че всичко въ свѣта съ сила става. Това съ вашите чувства. Всичко въ свѣта става съ моралните чувства. Силата въ човѣка съ неговите морални чувства. Вие не сте дошли да да работите съ чувствата, но съ ума си. МАГИЧЕСКАТА СИЛА ВЪ ЧОВѢКА ТОВА Е НЕГОВИЯТ УМЪ! Човѣкът умъ, това е свещената палка. Като дойде тази палка, този умъ въ него, това е най-голямият помощник въ неговия животъ. Той ще използва неговите чувства за работа. Ако човѣкъ нѣма сънъ отличенъ умъ, той винаги ще ходи въ тѣмница. Когато дойде красната мома или класивият момъкъ, умътъ е този – той веднага ще използува своята сила. Разумно трбва да използува. Вземете запримър единъ момъкъ, който е бѣденъ, нѣма богатства, нѣма нищо въ себе си, но той е проворливъ, внимателенъ, и като види нѣкоя мома отъ високо поставеното общество, та се случава, че падне нѣщо отъ нея, той веднага се навежда, зама вниманието прѣдната, и го подава на момата. Това прави силно впечатление на нейния умъ. Срѣща го тя второ, трети пътъ, вижда, че той не е богатъ, не е хубаво облечъ като другите, не носи обумбе на главата си, ходи скромно облечъ, но има нѣщо въ него, което той може да направи, а другите не могатъ да направятъ. Единъ денъ тя върви съ коня си, но случава се, че коня се подилъва нѣщо, но младицата момъкъ веднага го хваша и успокоява. Момата се чуди на неговата сръчност и внимание. А онаи, които служат на своите чувства, като видят, че коня се подилъва и хукне да бѣга, той веднага вика: Езелате бре хора! Езелате да помогнете, коня хукна! Той се страхува. Не е уменъ човѣкъ. Той не симѣе да хване изпитъ. Не, хвани изпитъ на този конь нищо повече! Та сега и у васъ, вашата каруца бѣга. Видинъ ли това, хвани гема на своят каруца, и царската дѣщоря ще се спре. Коя е царската дѣщоря? Тя е твоята РАЗУМНОСТЬ. Царската дѣщоря ти я возитъ. Щомъ е съ тебе, нѣма каква да стане. Обаче, щомъ се предаденъ на чувствата си, конътъ хуква да бѣгатъ. И ти се уплашваш, хукнеш да бѣгаш, безъ да има причина. Не, дрѣжъ здраво изпитъ и конетъ нѣма да бѣгатъ. Ти щомъ сънъ да бѣгаш, безъ нѣкаква причина. Нѣкой ти

Казва, че ще те убиятъ. Ти хукваш да бъгаш. Няма кой да те убие. Ти тръбва
да разсъждаваш по следния начинъ: азъ нямамъ неприятели, защо ще ме убиятъ?
Единъ човекъ можатъ да го убиятъ само тогава, когато управляващъ, които
са заинтересовани, мислятъ, че той е опасенъ човекъ. Но щомъ той не прави ни-
кому пакости, защо ще го убиватъ? Не само това, но умните хора иматъ дуга е-
дна сила въ себе си. Онзи, които разбиратъ и тъ иматъ едно малко знание въ
себе си. Когато някой се намира предъ опасностъ, той не знае какво да прави
да тръгне на града, - опасно; да върви напредъ, пакъ опасно. Като върви десети-
на крачки, дойде до едно място, че се отбие отъ пътя. Лъвъ сърциалъ. Като
се отбие отъ пътя си, и лъвътъ ще мине въ друга посока. Следъ това вече, той
ще вика подиръ му. Казвате, това е върха на безумието, да викаш подиръ лъвъ.
Той ще те разкаже. Лъвътъ, това си помни условия. Хукаи, викай подиръ тъхъ.
Тъ ще избегнатъ. Тъи щото помниятъ условия това си или лъвъ, или тигъръ, или я-
леопардъ. Ти тръбва въ случаи да постъпиш като негритъ, които разбиратъ за-
кона, знаятъ какъ да се спрянятъ съ животните ~~X~~ какво правишъ ти въ такъвъ
случай? - Искамъ да се сароускенъ. Ти, умниятъ човекъ, каранъ си се съ баща
си, и искамъ да се самоубиенъ. Задо? Не те искали въ дома ти, не искашъ да
знаятъ да тебе ~~X~~ Следъ всичко това, искамъ да се самоубиенъ. Тогава слушай,
азъ ще ти дамъ единъ съветъ. Ще отидешъ да цълунешъ ръката на майка си, че-
пръгърнишъ баща си, и ще имъ искамъ извинение. Така няма ща да се самоу-
биенъ. ~~X~~ Така тръбва да постъпишъ умътъ. Какъ има отъ това, ако цълунешъ ръка
на майка си? На него ис му доконда на убъ, да цълуне ръка на майка си, да ~~цъ~~
пръгърне баща си, и да му каже: татко, извли ме, ти си по-уменъ отъ мене, на-
правихъ една погребка ~~X~~ Веднага сърдцето на баща ще се отвори. Синътъ мисли
че баща му и мака ми, но никой начинъ не могатъ да отстъпятъ. ~~X~~ По същия начинъ
такива чувства влизатъ и въ вашето сърце. Тогава ти казвашъ: Господъ няма
да ме приеме. Какъ значи, да пръгърнешъ баща си? Че ти отивашъ съ най-възви-
шени чувства при баща си, да вършишъ неговата воля ~~X~~ Какъ няма да се отвори
сърдцето му? Баща ти мисли, че ти си ози способниятъ синъ, който можешъ да из-
вършишъ работата му. ~~X~~ Ако ти се приближавашъ при Бога, и искамъ да вършишъ
Неговата Воля, какъ няма да ти обърне внимание, какъ няма да те послуша? Но,
ако ти отивашъ при Бога съ своята долали, той няма да ти обърне внимание.
Но, ако ти отивашъ при баща си, да комъничашъ, да искамъ извинение, то, като каж-
шъ само една дума, бащата ще разбере, че има синъ, който е уменъ. Но не да
кажешъ едно, а да вършишъ друго. АКО ОТИВАТЕ ПРИ БОГА СЪ УМА СИ, ТОЙ ЩЕ ВИ
ОБЪРНЕ ВНИМАНИЕ!

Та сега, лъкои отъ васъ, вървите по стария пътъ, но искате да
влъзете въ Новия пътъ.

Онъзи, които вървят въ стария пътъ, тъмно вървят по стария пътъ на любовните писма. Ще ме извините, но съдържанието на тия любовни писма е слѣдното: отъкът те видяхъ, не мога да спя. Отъ катът те видяхъ, животъ изгуби смисъл за мене. Пишете едно, двъ, три и повече любовни писма на красивата мама и на красивия момъкъ. Красивата мама, това е свѣтътъ. А ние сме красивите момчи, които искаеме да се оженимъ за красивата мама. Но тя е толкова горда, само като те погледнеши, и ти се симпатизирашъ. Ти можеш да пишеш и сто писма, но като те опита, какъвътъ съумѣтъ ти, какво имашъ въ себе си, тя ти даде пътя. Та когато нѣкой експертъ ми питале, вървамъ ли въ Бога, казвамъ: този въпросъ не съмъ го проучилъ още. Какъ? Нима не се занимаваш съ този въпросъ? - Не съмъ толкова ученъ, той е много високъ въпросъ. - Ами съ каква се занимаваш тогава? - Занимаваш съ лѣчението трѣви, които лѣкуватъ. Лѣкуваш отъ болестите, а то се отнася за въпроса за Бога, това е далечна работа. Съ малки работи се занимавашъ. По този начинъ той забрава въпроса за Господа. Слѣдътъ това отдалечъ азъ започвамъ да му разправямъ за философията на туй лѣчене, какъвъ законъ съществува. Какъ и кога експерти добили трѣйтъ тъзи лѣчебни сили и т.н. Тогава тойказва: ика нѣщо въ свѣта, но какво е и азъ не знай. Азъ знай, какво мисли този човѣкъ, но това, съ което азъ го лѣкувамъ, това е Божественото въ мене. Туй, което знае, какъ да употребява нѣщата, то е Божествено въ мене, това е Господъ, който въ всички даденъ случаи ми помага, въ Него азъ вървамъ. Но сега, нѣма нито едно изключение въ живота ми, Богъ да не ме е послушалъ. Но кога? - Всъкога, когато, съмъ вървѣлъ съобразно Божиите законы. Така е било и съ всички велики хора. Тамъ дѣто човѣкъ наруши едно правило, Господъ не го слуша вече. Когато Богъ не ме слуша, азъ прѣглеждамъ живота си, дали съмъ поступелъ правилно, или съмъ нарушилъ нѣкой Божий законъ. Рисувамъ нѣкой картина, ние нѣкой покрай мене и казва: ностътъ не е както трѣбва. Отивамъ при картината, поправямъ носа. Дойде другъ и казва: очите не са както трѣбва. Поправямъ ги. Дойде третъ, казва: вѣждите не са както трѣбва. Поправямъ и тѣхъ. Брадата не еила, както трѣбас; ушите не са били сполучливи. Всичко поправямъ! Слѣдътъ това дойде пакъ нѣкой, казва: ностътъ, очите не са както трѣбва. Не, повече не поправямъ! - Ама по-рано бѣши по-добре нарисувано. - Не, повече не повтарямъ, азъ не се лѣжа! Ама по-рано съмъ по-добре отколкото сега. Не, азъ знай, чу сутринната свѣтлина не може да биде по-силна отъ обѣдната. Щоътъ е обѣдъ, никой не може да ми доказва, че обѣдната свѣтлина е по-слаба отъ сутринната. Иска нѣкой да ми доказва, че едно време съмъ по-добре отъ сега. Не, това е крива философия, криво чувствуване. Ти едно време бѣши по-голямъ нѣщожа, правеше по-голями погрешки отколкото сега, но минаваш

за светия. Казвашъ: какъвъ чистъ животъ живѣхъ! Чистъ, памото не си билъ облъченъ въ дрехи. Ти бъше облъченъ само въ една риза, затова си билъ по-добъръ. А сега ризата, дрехите се изцапали. Сега азъ искамъ да те опитамъ, какъ си чистъ и колко си здравъ? Сега азъ искамъ да видя, като те изпера, дали ще издържи твоята риза. И дали ще писнешъ киръта си. Ако пуснешъ киръта си ти си добъръ човѣкъ. Ако не пуснешъ киръта си, ти си лошъ човѣкъ. За хора, които не искатъ да се поправятъ азъ казвамъ: това е една риза, която не иска да пусне своята киръ назъмъ. Казвашъ: азъ не искамъ да измѣня свойтъ взгледе. - Та ти още нѣмашъ никакви взгледи! Той казва: знаемъ ли, какво понятие имамъ азъ за Бога? - Какво понятие имамъ? - Че Той е Абсолютенъ! Че той изпълва цѣлото пространство! Че всичко въ свѣта е подъ Неговата Воля! Литамъ го: ами ти защо си куцъ съ единия кракъ? - Еди кой си ме удари. - Че какъ е възможно така? какъ може Господъ да каже на нѣкого да те удари, че ти да окуцишъ? Защо торава да не бидешъ съобразенъ съ своята философия? Ти казвашъ, че Господъ е направилъ всичко, че Той изпълва пространството, и същиятъ този Господъ е заповѣдалъ да ти счупи крака! Не, така не се говори. Азъ знай за много работи, че Господъ е билъ абсолютенъ. - Дали Господъ е абсолютенъ, туй азъ не знай. - Ама Той е безъ начало и безъ край! - За мене нѣщата сж безъ начало и безъ край, когато захващатъ безъ скандалъ и свършватъ безъ скандалъ. Обаче, щомъ започватъ съ скандалъ и свършватъ съ скандалъ, тѣ иматъ начало и иматъ и край! Когато една работа започва съ приятност за мене, и се свърти съ приятност отъ косто азъ съмъ благодаренъ, казвамъ: тази работа е безъ начало и безъ край. Или: тя има приятно начало и приятен край. Какво ще ми разправятъ хората, че всѣко нѣщо имало свое начало и свой край. Азъ не се интересувамъ отъ такива работи, какво е началото? - Скандалъ! - Какъвъ е краятъ? - Такъ скандалъ. тамъ дѣто нѣма скандалъ, тамъ има разумна проява на нѣщата! Не че азъ отричамъ нѣщата, но тий както свидѣши началото си, вие помните само скандалите, а добритѣ работи забравяте. А нѣкой въ началото си има нѣщо любовно, но като останешъ, казвашъ: естествено, стара баба станахъ, изгорѣхъ. - Начало си ималъ. - Азъ не искахъ да се женя за него, имахъ една изгора, но за другъ се окенихъ, не за този когото обичахъ. На инатъ взѣхъ другия. Да, това нѣщо има начало и има и край. Краятъ е недоволството. Азъ тъникувамъ тия нѣща. Нѣкой казва: азъ съмъ малко нервенъ. Богъ заличава врага на нѣщата, и казва: ще обѣрнешъ този край и това начало. Значи, за бѫде, въ всички вѣковѣ, хората нѣма да иматъ нито начало, нито край. Сокато сте въ свѣта на промѣните и въ него има и начало, има и край. Въ Божествения свѣтъ нѣматъ нито начало, нито край. Така трѣба да мислите, за да се освободите от

терзанията на сегашния животъ. Животът, който сега имате, е щастливъ, но и прѣдъ въсъ е имало хора, които съ били щастливи. Въ началото Богъ е билъ всѣкога щастливъ. Питамъ: било ли е врѣме, когато Богъ да не е билъ нѣкога щастливъ? Нѣ е било такова врѣме. И ще бѫде ли нѣкога такова врѣме, когато Господъ да не бѫде щастливъ? Слѣдователно, когато дойдете до Божествения свѣтъ, ще кажете: има нѣща, които нѣматъ нито начало, нито край. Това е Божественото. Та когато въ ума ми дойде идеята за Божественото, азъ всѣкога си го представямъ абсолютното, безъ никакво противорѣчие. Така разсѫждавамъ азъ.

Казвамъ: тази философия въ сегашния ви животъ нѣма никакво приложение. Сегашниятъ ви работи нѣматъ нито начало, нито края. Тъй като това е начало, то се родите, това е край. Ще бѫдете щастливи, това е начало; ще страдате, това е край. Или обратно: ще страдате, това е начало; ще бѫдете щастливи, това е край. Тъй щото животът ще се заключава въ слѣдното: или щастното ще бѫде начало и/или край, или страданието ще бѫде начало и/или край. Дали ще бѫдете или въ едното или въ другото положение, това е единъ подвидъ животъ. Тъй щото вие живѣете въ единъ животъ, който има начало, има и край. Слѣдователно, азъ имамъ двѣ опредѣления за този животъ: нѣкога вашиятъ животъ съ щастливъ въ началото, нещастенъ въ края; нѣкога въ началото, а щастливъ въ края. Когато се запитате защо е така, ще знаете, че това е така, защото сте въ врѣмения животъ.

Това е една нисъбѣжна реалностъ. Каквото и да мислите, защо е така, ще знаете че никой не може да ви даде отговоръ. Може да срещнете нѣкои обяснения въ книгите, или нѣкой да ви даде такива обяснения, но каквото и да са тѣзи обяснения, тѣ не могатъ да ви дадатъ пъленъ отговоръ, защо, именно, е така.

Защо трѣбва да бѫдешъ нещастенъ? Така е. Защо трѣбва да бѫдешъ щастливъ? Така е, ти трѣбва да бѫдешъ щастливъ-нищо повече! Вие туряте двѣ кофи на едно колело: едната се пълни, а другата се празни. Казвате: защо е така направено? Както и да обѣрнете колелото, така е, нѣма какво да правите-все склонявъ се под тария конъ! Едното колело се празни, а другото се пълни. И тъй да се движишъ и иначе да се движишъ, и тъй да го теглишъ, и иначе да го теглишъ, едната кофа замърза! Замързата така е при дадения случай и щетглишъ празна, а другата пълна. Другояче въ дадения моментъ не може.

Нѣкой казва: не може ли безъ да се тегли водата? Може, но ако си уменъ само замѣсто да теглишъ тази вода съ колелото и съ кофитѣ, ще си докарашъ вода отъ Рила, по канализацията. Тогава ще се има прѣдъ видъ човѣчиятъ умъ, човѣчката съобразителностъ. Тогава, ние ще искаемъ да си направимъ новата канализация. Сега, както ви говоря, азъ трѣбва да ви говоря тихо и спокойно, да не

съмъ заинтересуванъ. Въ тази работа ни най-малко не тръбва да съмъ заинтересуванъ. Ако съмъ заинтересуванъ, азъ нъма да кажа истината. Азъ не искамъ да ви убъда. Азъ не искамъ и да ви заставя да вървате, но казвамъ, слѣдъ като минахте прѣзъ вашия животъ, направете опитъ да влѣзвате въ Новия животъ.

~~Имае~~ една градина, която сте обработили по стария начинъ, а имате една градина, която ще обработвате по Новия начинъ. Въ старата градина днесъ сте радостни, утръ плачете. Защо? Майка ви се разболѣла, изгубили сте си имането, това, онова. Азъ ще ви утѣша. Казвамъ, нъма нищо, това са обикновени работи.

Азъ съмъ умилътъ човѣкъ, че се усмихна малко и ще кажа: може ли да ми дадете адреса си? - Да, еди кой си ѝ, еди коя си улица. И сега като знамъ адреса ви, че ви напратя единъ чекъ отъ 25 хиляди английски лири.Ще ви пиша: това е отъ единъ вашъ благодѣтель. Казвамъ, азъ знамъ защо сте щастливи тогава. Сега ще вървашъ, какъ не, 25 хил. английски лири си получихъ, че вървашъ, че има добри **хора по света**. Той е радостенъ, и азъ знамъ причината на неговата радостъ. Азъ съмъ причината за това. Но утръ искамъ да му свѣдамъ единъ скандалъ. Той се сгодилъ за една мома, иска да се жени. Намирамъ тази млада мома и казвамъ: този момъкъ не е за тебе, другъ си намѣри. На тебе ще ти побѣлѣ гравата, ако се оженишъ за него. Ако слушашъ мои съветъ, по никой начинъ не се жени за него. И така доказвамъ на младата мома, за какво не тръбва да се жени за него. Като и докажа всичко, тя пише на годеника си: поне-
же не ще мона да живѣя съ тебе, пращамъ ти прѣстена. На другия денъ той върви замисленъ. Слѣдъмъ го на улицата и го питамъ: какво има? Азъ познавамъ, че е станало ищо съ него. Той казва: напусна ме тя, остави се. Казвамъ: става

такива работи. Читамъ, какво лошо има, че го е напуснала тази мома? Когато монти дрехи останъятъ и ме напуснатъ, какво лошо има въ това? Когато старите ми обуща ме напуснатъ, какво лошо има въ това? Порадвай се, че краката ти могатъ свободно да дишатъ въ съксанинъ ти обуща. Не мислете, че обущата, които носимъ са много хигиенични. Ние мислимъ, че е голѣмо щастие, като носимъ тези дрехи, тези обуща. Едно голѣмо нещастие съ тѣ за насъ. Между монти и вашиятъ дрехи има само тази разлика, че съмъ направилъ дрехите си малко по-ширики. Защо? - За да имамъ повече въздухъ. Като имамъ повече въздухъ ще поглъща повече влага, влагата, която е у мене. Щомъ се намали влагата, ще настане по-голѣма сухота, но нито голѣмата сухота, нито голѣмата влага, нито голѣмия огънъ, нито нѣкъ чрѣзъмърната твърдостъ. Твърдостта си има свое място; сухотата си има свое място; горѣщината си има свое място; и най-послѣ и т.н.

Сега до никакво заключение не дойдохме. Азъ не мога да ви убѣди, вие си останахте безвѣрници. Азъ съмъ вѣруещъ, вие сте безвѣрници, но казвамъ: стойте на вашето безвѣрие, докато не ви се докаже. Сега азъ мога да

ви доказвамъ много нѣща, но вие се дръжте за вашето вѣру, докато дойдете да установите нѣщата на единъ вътръшъ опит~~X~~ е направимъ единъ опит спомърдъ туй, въ косто вие сега вѣрвате, и споредъ това, въ което ние вѣрваме.

Единъ примеръ ще ви приведа. Отиватъ религиозни хора въ едно събрание, и казватъ: дайте за Господъ, за Господа. Събиратъ ~~се~~ около хиляда лева. Другъ единъ виртуозъ, кавада цигулката си и свири на това събрание, и веднага събира 10,000 лева. Той не иска нито да Господа, нито за себе си, а свири само. Значи, за Господа даватъ хиляда лева, а за този цигуларь даватъ 10 хиляди лева. Дѣ е силата, който е говорилъ и събиралъ въ имамъ на Бога, или този, който е свирилъ? Самата музика, този, който свири, той създава тази приятност на хората, а то е Божественото. Господъ говори чрезъ красивата моя по-силно, Господъ говори чрезъ учения човѣкъ по-силно, и то е правото. Туй, което въ дадения случай те убеждава, туй е правото. Туй, което въ дадения случай не ти помага, то не е право. Нѣкога една малка дума може да ви произведе по-силно впечатление, отколкото цѣли пасажи. Това не значи, че щашитѣ вѣрвания, които сега имате, съх криви. Но това съх вѣрвания на единъ промънчивъ свѣтъ, който още утрѣ, като остане, ще си заминатъ. Вашиятъ свѣтъ мяза на красивитѣ пера на пауна, който оброне се на едната страна, разлери крилата си на едната страна: тѣр-тѣръ-тѣръ, разлери ги на другата страна: тѣр-тѣръ-тѣръ. Но утрѣ, тѣзи пера на пауна се измѣнатъ, какво ще разбере той отъ тѣхѣ? Тѣ отъ денъ на денъ все по-лоши ставатъ. Пѣкъ ако е въпросъ за гласъ му, той никакъвъ пѣвецъ не може да биде. Пѣкъ, ако рече да даде нѣкой концертъ и даромъ да рече да го дава, не бихъ отишъ да го чун. За една пауново перо бихъ далъ сто лева, а пѣкъ за една нота на пауна нито грошъ не давахъ.

Та казвамъ, че се измѣни свѣта на паунитѣ, на петлицѣ, на пуйци, и ще остане въ насъ свѣтъ на чистата мисъль. И тогава ще кажемъ: всичко онова, което Богъ създалъ е разумно! Слѣдователно, всичко онова, което не е разумно, то не е Божествено. Всички онѣзи мисли, чувства, постъпки, въ които нѣма нито измѣна нито промѣна, тѣ съх Божествени. Всички мисли, чувства и постъпки, въ които има промѣна съх човѣшки. Вие трѣбва знаете, какво съдѣржа Божественото въ себе си и какво човѣшкото. Не че човѣшкото е лошо, но на него вие не можете да разчитате. Божественото работи въ всичките врѣмана. Кога то и да е, вие можете да разчитате на Него, а на човѣшките работи вие можете да разчитате само въ даденъ случай. За известни условия само, за известни услуги вие можете да разчитате на човѣшкото, но за бѫдеще не можете. По това се различаватъ човѣшките нѣща отъ Божествените.

Та казвамъ, ако въ нѣкой нѣща вие сте ~~захаровани~~ отъ живота си, то е човѣката страна. Ако пъкъ има нѣкой нѣща, въ които вие сега се настърдчавате, това е Божествената страна. Само въ Божественото има условия за бѫдеще. Но единаврѣмено, азъ виждамъ въ всѣки единого отъ васъ, то е като едно начало. Божествениятъ гласъ не е громъливъ, когато човѣкътъ говори, какъ казва: вземай първото място. Божественото казва: вземи последното място. Ако влязвашъ първъ, че видишъ, че нѣма да мине много време, това здание ще се запали и ти ще бѫдешъ затрупанъ. Бѫди последенъ, че като се запали къщата, да можешъ и обикновено да излязвашъ, да нѣма тѣлкане. Защо трѣбва да будешъ накрая. За да можешъ по-лѣсно да излязвашъ навѣнъ. Ако пъкъ тази къща не гори, тя е приемната стая, въ която Господъ приема. И тогава спорѣдъ Божествениятъ ред на нѣщата първите ще бѫдатъ последни, а последните първи. Казвамъ, практически е въ живота да бѫдете последни, че и ви поканятъ на угощението, да Божествено угощението да бѫдете първи. Чисто отъ практическо гледище е така. Казвате, много голѣмо користолѣбис съ това. Не знамъ каква е, но така е. Разгледайте въпроса така, и че видите, че отъ Божествено гледище добре е да бѫдешъ последенъ богатъ човѣкъ, за да бѫдешъ прѣвъ. Бѫди последенъ ученикъ човѣкъ, за да бѫдешъ прѣвъ. На всичка ви трѣбва тази идея: последенъ да бѫдешъ, за да се прѣмахнатъ сегашните противорѣчия, които съществуватъ. И у стари и у млади така трѣбва да е. Но стариятъ казва: едно време тъй бѣхъ, азъ, но сега нищо не ми остана. Младиятъ момъкъ казва: едно време можахъ да стана министъръ, но глупавъ бѣхъ. Питамъ, каква щѣне да бѫде разликата между сегашното и минало положение, ако бѣши си уредилъ работите както искашъ? Нѣкой казва, азъ съжелявамъ, че ходихъ по този пътъ! Разликата ще бѫде слѣдната, като умрешъ като бѣденъ, че те туратъ въ една проста кола, и че те опѣе само единъ попъ. А като богатъ ще те туратъ въ хубава кола съ 4,5 попа, че ти туратъ на гроба единъ хубавъ памѣтникъ, съ хубави думи написани. Азъ не искамъ да бѫда нито като първия, нито като втория. Благодаря за такова пиршество, за такива почести! Нито съ простата кола искамъ да ме занесатъ на гробищата, нито съ царската. Азъ се отказвамъ и отъ двѣтѣ нѣща. Азъ сихъ жѣлалъ всѣкога самъ да отивамъ на гробищата и да се врѣщамъ, но да ме занесатъ на гробищата и да ме оставатъ тамъ, и да не мога да се върна, благодаря за такива почести. Азъ се отказвамъ отъ тия почести, отъ тия голѣми тѣржества. Да ме пази Господъ само отъ една зло: отъ тия царски погребални коли! Азъ се моля на Бога само за едно: да ме пази отъ тия погребални коли. И на васъ искамъ

това. Азъ не го искамъ, но вие сами ще го искате. То е ваша работа.

Добрата молитва.

8-25.ч.с.